

USNESENÍ

(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marty Havlové a soudců
Mgr. Jiřího Novotného a JUDr. Hany Zemanové v exekuční věci

oprávněný:

[příjmení] [příjmení], narozený dne [datum]

bytem [adresa]

zastoupený advokátem JUDr. Tomášem Tesařem, Ph.D.

sídlem Malická 1576/11, 301 00 Plzeň - Severní Předměstí

proti

povinnému:

Ing. [jméno] [příjmení], narozený dne [datum]

bytem [adresa]

zastoupený advokátem JUDr. Petrem Bauerem

sídlem Purkyňova 593/10, 301 00 Plzeň

k uspokojení nepeněžité pohledávky

o odvolání povinného proti usnesení Okresního soudu v Klatovech ze dne 8. 10. 2020, č. j.
27 EXE 827/2018-359

takto:

- I. Odvolání povinného do výroku I usnesení soudu prvního stupně se odmítá.
- II. Ve výroku II a III se usnesení soudu prvního stupně potvrzuje.
- III. Povinný je povinen zaplatit oprávněnému na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 1 850 Kč, a to k rukám právního zástupce oprávněného, do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením soud prvního stupně rozhodl na návrh oprávněného podle ust. § 268 odst. 1 písm. c) o. s. ř. o zastavení exekuce (výrok I), dále že pověřenému soudnímu exekutorovi se nad rámec nákladů exekuce uložených povinnému k zaplacení příkazem k úhradě nákladů exekuce ze dne 11. 2. 2019, č. j. 176 EX 03523/18-045, další náhrada nákladů exekuce nepřiznává (výrok II) a o povinnosti povinného zaplatit oprávněnému na nákladech exekučního řízení částku 31 343 Kč (výrok III).

2. Exekučním návrhem oprávněného z [datum] byla proti povinnému zahájena exekuce k vymožení povinnosti povinného (jakožto tehdejšího jediného jednatele a vedle oprávněného jednoho ze dvou společníků) zdržet se jakéhokoliv právního jednání za [právní osoba] – [právní osoba], [IČO], sídlem [adresa], uložené mu vykonatelným usnesením Krajského soudu v Plzni o nařízení předběžného opatření č. j. 46 Nc 2003/2018-26 ze dne 29. 8. 2018, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze č. j. 14 Cmo 313/2018-153 ze dne 16. 10. 2018. Povinný po zahájení exekuce uplatnil návrh na její zastavení podle ust. § 268 odst. 1 písm. g), h) o. s. ř. s odůvodněním, že neexistuje zákonný důvod pro nařízení exekuce a pro její další pokračování,

Shodu s prvopisem potvrzuje Dana Lamková.

nebot' se jednání oprávněujícího soudního exekutora uložit mu pokuty podle ust. § 351 o. s. ř. se nedopustil. Následně navrhl podle ust. § 268 odst. 1 písm. c) o. s. ř. zastavení exekuce také oprávněný. Podle oprávněného byla exekuce proti povinnému vedena od počátku důvodně, avšak protože bylo po jejím zahájení usnesením Policie ČR, Krajského ředitelství policie Plzeňského kraje, SKPV, Odboru hospodářské kriminality, ze dne [datum rozhodnutí], [číslo jednací], proti povinnému a dalším spolupracujícím osobám zahájeno trestní stíhání pro spáchání trestného činu zneužití postavení v obchodním styku podle § 255a odst. 1 tr. zák. a pokračujícího zločinu zpronevěry podle § 206 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zák. pro skutky spočívající v jednáních směřujících k tomu, aby z uvedené koncernové společnosti a z jejích dceřiných společností byly vyvedeny veškeré hmotné i nehmotné složky závodu a přesunuty do nově založené [právnícká osoba] – [právnícká osoba], jíž je povinný od jejího založení až do současné doby ovládající osobou (a jejím generálním ředitelem), když vyvedením majetku do této nové společnosti měla koncernové [právnícká osoba] – [právnícká osoba] vzniknout škoda nejméně ve výši 32 093 051,70 Kč, přičemž předmětná exekuce směřovala právě k tomu, aby se povinný jednání k tomuto směřujícímu zdržel, dospěl oprávněný k závěru, že pokud by povinný po zahájení trestního stíhání nadále exekuční titul porušoval a pokračoval by v trestné činnosti, pro kterou je stíhán, došlo by u něho k naplnění vazebního důvodu ve smyslu § 67 písm. c) tr. řádu. Vzhledem k uvedenému usoudil, že další vedení exekuce za současného vedení trestního řízení je již neúčelné, a proto navrhl podle ust. § 268 odst. 1 písm. c) o. s. ř. její zastavení.

3. Na základě návrhu oprávněného soudní exekutor usnesením z [datum rozhodnutí], č. j. [číslo jednací], exekuci zastavil. K odvolání povinného však zdejší soud usnesením z 16. 4. 2020, sp. zn. 13 Co 85/2020, usnesení soudního exekutora zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení s pokynem, aby postupoval podle ust. § 55 odst. 3 exek. řádu a vyzval povinného k vyjádření se k návrhu oprávněného na zastavení exekuce. Povinný souhlas s návrhem oprávněného na zastavení exekuce nevyslovil, a proto soudní exekutor postoupil také návrh oprávněného na zastavení exekuce k rozhodnutí exekučnímu soudu. Exekuční soud následně s odůvodněním, že návrh oprávněného na zastavení exekuce má přednost před ostatními návrhy, a proto navrhně-li oprávněný zastavení exekuce a vedle toho její zastavení navrhně z některého z dalších zákonných důvodů i povinný, není třeba pro vlastní rozhodnutí o zastavení exekuce zkoumat, zda jsou dány důvody pro zastavení exekuce tvrzené povinným, exekuci k návrhu oprávněného podle ust. § 268 odst. 1 písm. c) o. s. ř. zastavil, aniž se dále zabýval prokazováním existence důvodů pro zastavení exekuce tvrzených povinným.

4. V souvislosti s rozhodnutím o náhradě nákladů řízení mezi účastníky navzájem a o nákladech exekuce soud prvního stupně s odkazem na ust. § 89 exek. řádu, jakož i ustálenou judikaturou vyšších soudů (např. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 26 Cdo 4287/2014 ze dne 4. 8. 2015, nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 928/14 ze dne 27. 1. 2015 či sp. zn. Pl. ÚS 8/06 ze dne 1. 3. 2007) vyložil, že na oprávněného by povinnost k náhradě nákladů exekuce měla být přenášena pouze ve výjimečných případech, kdy oprávněný podal návrh na nařízení exekuce, ačkoliv byl seznámen s poznatky, z nichž se dal předvídat neúspěch takové exekuce, a nedostal tak požadavku náležité opatrnosti a uvážlivosti. Nestane-li se tak, nelze spravedlivě požadovat náhradu těchto nákladů od oprávněného, který tuto situaci nezavinil. Povinnost hradit náklady takto neúspěšné exekuce pak nastává na straně povinného, který byl v době nařízení exekuce zavázán ke splnění povinnosti uložené mu vykonatelným exekučním titulem. Procesní zavinění oprávněného a tudíž i povinnost oprávněného hradit náhradu nákladů řízení lze dovozovat pouze v případě, že oprávněný nevyňaložil potřebnou míru pečlivosti před podáním návrhu na nařízení exekuce. Soud prvního stupně zdůvodnil, že o takový případ se v dané věci nejedná, neboť oprávněný podal návrh na nařízení exekuce za situace, kdy disponoval konkrétními poznatky o tom, že povinný soustavně porušuje povinnost uloženou mu vykonatelným exekučním titulem. Poukázal na to, že důvodnost zahájení exekučního řízení fakticky, „posvětil“ i Vrchní soud v Praze, jenž rozhodoval o odvolání povinného proti již vykonatelnému usnesení o nařízení předběžného opatření, který ve svém

usnesení č. j. 14 Cmo 313/2018-153 ze dne 16. 10. 2018 konstatoval, že,, je-li účastník č. 2 (tj. povinný) stále v obchodním rejstříku zapsán jako jednatel společnosti, z obsahu jeho podání je zřejmé, že tento se i nadále za jednatele společnosti považuje, jménem společnosti činí úkony (jak je zřejmé již ze samotného odvolání podávaného jménem společnosti), pak je správný názor soudu prvního stupně o naplnění podmínek pro vydání navrhovatelem žádaného předběžného opatření“. Podle soudu prvního stupně oprávněný v daném případě exekuci nenavrhol za situace, kdy měl k dispozici relevantní poznatky, z nichž mohl důvodně předvídat neúspěch této exekuce, ale naopak k tomuto přistoupil s vědomím, že dalším jednáním povinného poté, kdy byl usnesením valné hromady [právnícká osoba] – [právnícká osoba] ze dne [datum] odvolán z funkce jednatele, může dojít k nevratným či těžko odčinitelným krokům poškozujícím tuto obchodní společnost. Vzhledem k uvedenému uzavřel, že v daném případě nelze dospět k závěru, že by oprávněný při podání návrhu na nařízení exekuce nedbal požadavku náležité opatrnosti a uvážlivosti, a proto povinnost k úhradě nákladů exekuce a nákladů druhého z účastníků exekučního řízení uložil povinnému.

5. Co se týče vlastní výše nákladů exekuce, odkázal na pravomocný příkaz pověřeného soudního exekutora k úhradě nákladů exekuce ze dne [datum rozhodnutí], č. j. [číslo jednací], potvrzený, pokud jde o tyto náklady, pravomocným usnesením Okresního soudu v Klatovech ze dne 28. 3. 2019, č. j. 27 EXE 827/2018-55, který náklady exekuce vyčíslil na 11 495 Kč, představující odměnu za exekuci provedením prací a výkonů dle § 10 vyhlášky č. 330/2001 Sb., ve znění pozdějších předpisů, v částce 6 000 Kč, a dále paušální náhradu hotových výdajů ve výši 3 500 Kč dle ust. § 13 odst. 1 daného předpisu a DPH 21%. Protože dle sdělení soudního exekutora byla přiznaná částka jeho nákladů ve výši 11 495 Kč v exekučním řízení již vymožena, soud prvního stupně rozhodl, že se nad rámec těchto přiznaných a vymožených nákladů soudnímu exekutorovi další náhrada nákladů exekuce vůči povinnému nepřiznává.

6. Co se týče náhrady nákladů oprávněného v exekučním řízení, soud prvního stupně přiznal oprávněnému nárok na náhradu nákladů právního zastoupení za 22 úkonů právní služby (sepis exekučního návrhu ze dne [datum], doplnění exekučního návrhu ze dne [datum], vyjádření k námitce podjatosti ze dne [datum], vyrozumění o jednání povinného ze dne [datum], vyjádření oprávněného k námitce povinného ze dne [datum], návrh na další postup proti povinnému ze dne [datum], návrh na další postup proti povinnému ze dne [datum], vyjádření oprávněného k odvolání ze dne [datum], vyjádření oprávněného k odvolání ze dne [datum], vyjádření oprávněného ze dne [datum], vyjádření oprávněného k návrhu na zastavení exekuce ze dne [datum], vyjádření oprávněného k návrhu povinného na zastavení exekuce ze dne [datum], vyjádření oprávněného ze dne [datum], vyjádření oprávněného ze dne [datum], vyjádření oprávněného ze dne [datum], vyjádření oprávněného ze dne [datum], vyjádření oprávněného ze dne [datum], vyjádření oprávněného ze dne [datum], návrh oprávněného na zastavení exekuce ze dne [datum], vyjádření oprávněného k odvolání ze dne [datum], vyjádření oprávněného ze dne [datum], vyjádření oprávněného ze dne [datum]), a to v sazbě mimosmluvní odměny za každý z těchto úkonů právní služby po 1 550 Kč dle ust. § 11 odst. 2 písm. e) ve spojení s ust. § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb. stanovené z tarifní hodnoty 50 000 Kč dle § 9 odst. 4 písm. c) téhož předpisu, celkem 34 100 Kč, spolu s 22 režijními paušály po 300 Kč dle § 13 odst. 4 téhož předpisu v částce 6 600 Kč, z náhrady za promeškaný čas v celkovém rozsahu 6 započatých půlhodin po 100 Kč, tj. 600 Kč dle § 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 téhož předpisu a nákladů cestovného v celkové výši 1 315 Kč za cestu učiněnou zástupcem oprávněného v souvislosti s nahlížením do spisu u exekutorského úřadu, celkem 42 615 Kč. Náklady za první 4 výše specifikované úkony právní služby spolu s čtyřmi režijními paušály po 300 Kč a náhradou cestovného včetně náhrady za promeškaný čas v souhrnné částce 11 272 Kč již byly oprávněnému přiznány pravomocným příkazem pověřeného soudního exekutora k úhradě nákladů exekuce z [datum rozhodnutí], č. j. [číslo jednací], ve znění usnesení soudu prvního stupně z 28. 3. 2019, č. j. 27 EXE 827/2018-55. I v tomto případě soudní exekutor sdělil, že předmětné náklady oprávněného ve výši 11 272 Kč již byly po povinném vymoženy. Soud

prvního stupně proto rozhodl o povinnosti povinného doplatit oprávněnému toliko zbývající rozdíl v částce 31 343 Kč (42 615 Kč – 11 272 Kč).

7. Usnesení soudu prvního stupně napadl povinný v zákonné lhůtě odvoláním. Nesouhlasil s tím, že porušoval předběžné opatření, které je ve věci exekucním titulem a činil právní jednání za [právní osoba] – [právní osoba] Namítal, že exekuce na jeho obchodní podíl byla nepřiměřená. Dále uvedl, že nesouhlasí s tím, že má být exekuce zastavena podle návrhu oprávněného podle ust. § 268 odst. 1 písm. c) o. s. ř., (v odvolání zřejmě v důsledku přepisu uvedeno, že nesouhlasí se zastavením exekuce podle ust. § 268 odst. 1 písm. h/ o. s. ř.), aniž by byla přezkoumána zákonnost exekucních příkazů a tyto zrušeny. Podle povinného mělo být nejen ve vztahu k nákladům řízení, ale také ve vztahu k důvodům vlastního zastavení exekuce řešeno, zda povinný skutečně předběžné opatření před zahájením exekuce stejně jako v jejím průběhu porušoval. Namítal, že podal-li návrhy na zrušení exekucních příkazů ukládajících mu pokuty a exekucního příkazu na obchodní podíl pro jejich nezákonnost, navíc za situace, kdy na jejich základě plnil, je potřeba před zastavením exekuce přezkoumat důvodnost a zákonnost těchto exekucních příkazů a exekucní příkazy jako nezákonné zrušit. Názor, že je třeba exekuci zastavit z důvodu dle § 268 odst. 1 písm. c) o. s. ř., navrhne-li to oprávněný, nevylučuje, aby se soud zabýval zákonností exekucních příkazů. V žádném jiném řízení, než v exekucním nemůže být přezkoumávána zákonnost exekucního příkazu na obchodní podíl povinného. Obchodní podíl povinného nebyl prodáván exekutorem v rámci dražby, povinný se domáhá prohlášení neplatnosti převodu obchodního podílu (určení, že je společníkem) v řízení vedeném u Krajského soudu v Plzni pod sp. zn. 41 Cm 79/2019. Namítal, že pokud dvě pokuty stanovené soudním exekutorem zaplatil, neznamená to jeho doznání k tomu, že porušuje povinnosti stanovené exekucním titulem, nýbrž chtěl toliko zabránit tomu, aby exekutor postihl jeho další majetek, přičemž důvodnost této obavy se potvrdila nezákonným exekucním příkazem na jeho obchodní podíl ve společnosti [právní osoba] Dále polemizoval se závěrem soudu prvního stupně, že důvodnost zahájení exekucního řízení fakticky posvětil i Vrchní soud v Praze v rozhodnutí o odvolání povinného proti vykonávanému předběžnému opatření. Namítal, že odvolání v nalézacím řízení vedeném před tímto soudem podal jako fyzická osoba, a to vedlejší účastník, a pokud bylo podáno současně za [právní osoba] – [právní osoba], pak ho podal jako jednatel společnosti [právní osoba], která v tomto řízení měla společnost [právní osoba] zastupovat. Žádné právní jednání za společnost [právní osoba] nečinil. Vyložil, že exekucním titulem zapovězené právní jednání se týkalo jen hmotněprávních úkonů, a tím podání odvolání není. Má za to, že oprávněný neprokázal, že předběžné opatření, na základě něhož je exekuce vedena, porušil. Argumentoval tím, že po dobu účinnosti předběžného opatření nejednal za [právní osoba] – [právní osoba], nýbrž jen plnil své povinnosti vyplývající z jeho pracovního poměru k této společnosti na pozici [anonymizováno] a [anonymizováno]. Soudu prvního stupně dále vytykal, že porušuje zásadu presumpce nevinný, když argumentuje trestním stíháním, které je proti povinnému vedeno a vyložil, proč obvinění považuje za věcně a právně nesmyslné, že žádné z jednání popsanych v usnesení o zahájení trestního stíhání není svým obsahem jednáním za [právní osoba] – [právní osoba] Namítal, že soud prvního stupně nespecifikoval, jaké poznatky o tom, že povinný porušuje povinnosti právně jednat za společnost, měl na mysli, když v odůvodnění uvedl, že, oprávněný podal návrh za situace, kdy disponoval konkrétními poznatky o tom, že povinný soustavně porušuje povinnost uloženou mu exekucním titulem.“ Navrhoval, aby odvolací soud z podnětu jeho odvolání usnesení soudu prvního stupně změnil a rozhodl tak, že se exekuce zastavuje podle ust. § 268 odst. 1 písm. g) a h) o. s. ř. a současně se zrušují exekucní příkazy vydané soudním exekutorem v průběhu exekuce včetně příkazu k úhradě nákladů exekuce, in eventum že se exekuce zastavuje podle ust. § 268 odst. 1 písm. c) o. s. ř. a současně se zrušují exekucní příkazy vydané soudním exekutorem v průběhu exekuce včetně příkazu k úhradě nákladů exekuce.

8. Oprávněný podal k odvolání povinného obsáhlé vyjádření. Zrekapituloval skutkové okolnosti a důvody, pro které pokládá exekuci od počátku za oprávněnou. Poukázal na to, že k zahájení

exekuce proti povinnému přistoupil až poté, co bylo předběžně vykonatelné předběžné opatření Krajského soudu v Plzni z 29. 8. 2018, č. j. 46 Nc 2003/2018-26, potvrzeno usnesením Vrchního soudu v Praze z 16. 10. 2018, č. j. 14 Cmo 313/2018-153, v němž vrchní soud konstatoval, že smyslem předběžného opatření je zabránit nevratným či těžko odčinitelným krokům povinného. Odkázal na pasáž odůvodnění rozhodnutí vrchního soudu zmiňující, že povinný byl v době rozhodování vrchního soudu stále v obchodním rejstříku zapsán jako jednatel společnosti [anonymizována dvě slova] – [právnícká osoba]. Dále odkázal na zápis o osvědčení skutkového děje ze [datum] potvrzující, že povinný opakovaně ignoroval zákaz jednat za společnost [právnícká osoba]. Důvodnost vedené exekuce podle oprávněného jasně potvrzuje i zahájení trestního stíhání povinného. Z usnesení o zahájení trestního stíhání vyplývá, že povinný sám či prostřednictvím svého syna jako nástroje porušoval exekuční titul a jednal za [právnícká osoba] [právnícká osoba]. Povinný obcházel nařízené předmětné opatření a zákon, když udělil plnou moc svému synu [jméno] [příjmení] k zastupování [právnícká osoba] – [anonymizováno], a proto veškeré úkony realizované prostřednictvím plné moci pro syna [jméno] [příjmení], tedy veškeré převody majetku mezi listopadem [rok] až dubnem [rok], lze považovat za právní jednání povinného za společnost [právnícká osoba], které mu bylo exekučním titulem zapovězeno. Ze strany povinného docházelo ke kontinuálnímu, úmyslnému a systematickému porušování zákazu stanoveného mu exekučním titulem, a to po celou dobu trvání exekučního řízení. Teprve po zahájení trestního stíhání povinný od dalšího protiprávního jednání upustil, a to zjevně pod tíhou hrozby, že by pokračováním v trestné činnosti naplnil důvod vazby. Navrhoval, aby odvolací soud napadené rozhodnutí soudu prvního stupně potvrdil a přiznal oprávněnému právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

9. Odvolací soud přezkoumal napadené rozhodnutí soudu prvního stupně včetně předcházejícího řízení (ust. § 212, § 212a o. s. ř. za užití § 52 odst. 1 exek. řádu), a aniž ve věci za podmínek ust. § 214 odst. 2 písm. a) a e) o. s. ř. nařizoval jednání, dospěl k závěru, že odvolání povinného není důvodné.

10. Soud prvního stupně v daném případě zastavil exekuci na návrh oprávněného s odůvodněním, že podle soudní praxe návrh oprávněného na zastavení exekuce má vždy přednost před návrhem povinného a platí, že v rozsahu, v němž byla exekuce na základě návrhu oprávněného zastavena, již o návrhu povinného není třeba rozhodovat. Povinný formálně napadá výrok o zastavení exekuce, avšak účelem jeho odvolání je zvrátit výroky o nákladech řízení, neboť zastavení exekuce podle § 268 odst. 1 písm. g), h) o. s. ř. (namísto soudem prvního stupně použitého ustanovení § 268 odst. 1 písm. c) o. s. ř.), jež navrhuje, by jiný důsledek, než změnu výroků o nákladech řízení, nemělo. Z povahy odvolání jakožto řádného oprávněného prostředku vyplývá, že odvolání může podat jen ten z účastníků, kterému nebylo rozhodnutím soudu prvního stupně zcela vyhověno, popřípadě kterému byla tímto rozhodnutím způsobena jiná určitá újma na jeho právech (srov. například usnesení Městského soudu v Praze ze dne 19. 5. 1960, sp. zn. 11 Co 102/60, uveřejněné pod č. 62/1962 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 30. 10. 1997, sp. zn. 2 Cdon 1363/96). Rozhodujícím je výrok rozhodnutí soudu prvního stupně, protože případnou újmu lze posuzovat jen z procesního hlediska. Při tomto posuzování také nelze brát v úvahu subjektivní přesvědčení účastníka řízení, ale jen objektivní skutečnost, že rozhodnutím soudu mu byla způsobena určitá újma, kterou lze odstranit zrušením nebo změnou napadeného rozhodnutí. Subjektivní nepřijatelnost odvolání, které tyto podmínky nesplňuje, má za následek, že na jeho základě správnost napadeného rozhodnutí nelze posoudit. Protože v projednávané věci povinnému jiná újma než újma odstranitelná případným odklizením výroků o náhradě nákladů řízení a nákladů exekuce nevznikla, je jeho odvolání do výroku I o zastavení exekuce subjektivně nepřijatelné, a proto odvolací soud odvolání povinného proti tomuto výroku napadeného usnesení podle ust. § 218 písm. b) o. s. ř. odmítl.

11. Domáhá-li se povinný zrušení exekučních příkazů vydaných soudním exekutorem, pak lze odkázat na ust. § 47 odst. 7 exek. řádu, podle něhož zastavením exekuce zanikají účinky všech vydaných exekučních příkazů. Bez ohledu a uvedené však, dojde-li k zastavení exekuce, zůstává

povinný povinen zaplatit všechny pokuty, které mu byly pravomocně uloženy a které nelze prominout. Jak již odvolací soud uvedl ve svém předchozím kasačním rozhodnutí ve věci z 16. 4. 2020, č. j. 13Co 85/2020, navrhl-li by oprávněný výkon rozhodnutí neoprávněně, může se povinný proti oprávněnému domáhat náhrady újmy tím vzniklé, tj. ve výši pokut, kterou v důsledku neoprávněného návrhu oprávněného zaplatil.

12. Rozhodnutí soudu prvního stupně o náhradě nákladů řízení účastníků a nákladech exekuce pokládá odvolací soud za věcně správné a zákonné, a to jak co do základu, tak i co do výše přiznané náhrady nákladů oprávněného v exekučním řízení a nákladů exekuce. Z ústavně konformní interpretace díkce ust. § 89 exek. řádu se podává, že na oprávněného by povinnost k náhradě nákladů exekuce měla být přenášena pouze ve zcela výjimečných případech. Odvolací soud se plně ztotožňuje se závěrem soudu prvního stupně potud, že oprávněnému v daném případě nelze vytýkat, že by při zahájení exekuce nedostal požadavku náležité opatrnosti a uvážlivosti. Exekuce byla vedena ke splnění povinnosti povinného zdržet se jakéhokoliv právního jednání za [právnícká osoba] – [právnícká osoba], přičemž ani povinný nezpochybnuje, že byl v době zahájení exekuce zapsán jako jednatel jmenované společnosti v obchodním rejstříku, přestože byl usnesením valné hromady [právnícká osoba] – [právnícká osoba] ze dne [datum] odvolán z funkce jednatele. Oprávněný vyčkal se zahájením exekuce bez ohledu na předběžnou vykonatelnost exekučního titulu, jímž je v daném případě předběžné opatření, a k podání exekučního návrhu přistoupil až poté, kdy rovněž Vrchní soud v Praze svým usnesením z 16. 10. 2018, č. j. 14 Cmo 313/2018-153, důvodnost a opodstatněnost předběžného opatření potvrdil. Polemika povinného se zjištěními Vrchního soudu v Praze o tom, že povinný porušil povinnost jednat za [právnícká osoba] – [právnícká osoba] již tím, že za danou společnost podal proti předběžnému opatření odvolání, neobstojí. Z odůvodnění rozhodnutí vrchního soudu nevyplývá, že by povinný podal odvolání za [právnícká osoba] – [právnícká osoba] za situace, kdy tato společnost byla v řízení zastoupena [právnícká osoba] [anonymizováno], za niž povinný jednal jako jednatel. Podle ust. § 24 odst. 1 o. s. ř. může být zvoleným zástupcem účastníka občanského soudního řízení jen fyzická osoba. Argumentace povinného o tom, že mu vykonávané předběžné opatření zapovídá činit za společnost navenek pouze hmotněprávní úkony, není správná. Exekuční titul ukládá povinnému zdržet se jakéhokoliv právního jednání za společnost. Z obsahu spisu exekučního soudu a zejména z elektronické kopie spisu pověřeného soudního exekutora vyplývá, že oprávněný podával exekuční návrh za situace, kdy měl poznatky o tom, že povinný soustavně porušuje povinnost uloženou mu vykonatelným exekučním titulem, ať již sám nebo prostřednictvím svého syna [jméno] [příjmení] na základě plné moci, která byla soudy opakovaně v paralelně vedených řízeních i v trestním řízení vedeném proti povinnému označena za neplatnou podle ust. § 580 odst. 1 o. z. pro rozpor se zákonem. Soud prvního stupně dospěl ke správnému závěru, že oprávněný v daném případě zahájil exekuci oprávněně, ve snaze předejít tomu, aby dalším jednáním povinného poté, kdy byl usnesením valné hromady [právnícká osoba] – [právnícká osoba] ze dne [datum] odvolán z funkce jednatele, způsobil nevratné a těžko odčinitelné kroky poškozující tuto obchodní společnost. Oprávněnému přiznaná náhrada nákladů řízení představuje náhradu účelně vynaložených nákladů řízení právního zastoupení oprávněného v exekučním řízení. Odvolací soud pro stručnost odkazuje na podrobné zdůvodnění jednotlivých položek přiznaných nákladů oprávněného obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí, stejně jako na odůvodnění soudnímu exekutorovi přiznané náhrady nákladů exekuce.

13. Odvolací soud pokládá napadené rozhodnutí soudu prvního stupně ve výrocích o povinnosti povinného uhradit oprávněnému náklady exekučního řízení a soudnímu exekutorovi náklady exekuce za věcně správné a zákonné, a proto ho podle ust. § 219 o. s. ř. potvrdil.

14. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 224 odst. 1 ve spojení s ust. §142 odst. 1 o. s. ř. Povinný nebyl se svým odvoláním procesně úspěšný, právo na náhradu nákladů odvolacího řízení proto svědčí oprávněnému. Oprávněnému byla odvolacím soudem přiznána náhrada za jeden úkon právní služby, a to vyjádření k odvolání povinného, v sazbě mimosmluvní

odměny 1 550 Kč dle § 11 odst. 2 písm. e), § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb. z tarifní hodnoty 50 000 Kč dle § 9 odst. 4 písm. c) téhož předpisu, jeden režijní paušál po 300 Kč dle § 13 odst. 4 téhož předpisu, celkem 1 850Kč.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není dovolání přípustné.

Plzeň 26. února 2021

JUDr. Marta Havlová v. r.
předsedkyně senátu